

Necronomiconul

Scriu acest articol ca răspuns la numeroasele postări pe grupurile JoS în legătură cu autenticitatea Necronomiconului.

Mult prea mulți oameni pur și simplu cred tot ceea ce li se spune sau orice citesc și iau totul de-a buna. Așa numita „parte divină din creier.” A fii servil și a avea nevoie de îndrumare de la alții care sunt considerați a reprezenta o „autoritate.” Știu de unde vin majoritatea porcăriilor despre Necronomicon. Din același loc de unde vine și rahatul conform căruia Satan ar fi un „arhetip.”

Necronomiconul *NU* este ficțiune și nici nu a fost „inventat de Howard Phillips Lovecraft.” Pentru începători, H.P. Lovecraft a fost născut pe 20 August 1890 și a murit pe data de 15 Martie 1937

Acum, pentru aceia care se numesc pe ei înșiși autorități: dacă Howard s-a născut în 1890, cum naiba a reușit el să inventeze Necronomiconul din 1586? Da, 1586. Și asta este doar UNUL. Există alte copii care într-adevăr precedă această copie. Copia din 1586 are ca autor pe Dr. John Dee, după cum știți, omul care ne-a oferit codurile Enochiene. Dacă cineva își face timp să citească „Prefața” din cartea ce-l are ca autor pe Dr. Joseph Talbot – care a făcut doctoratul în literatură la Facultatea Harvard – ADEVĂRATA istorie a acestei grimori este revelată.

Mai jos sunt niște extrase din copia din 1586 a Necronomiconului:

„În principiu, Necronomiconul este cunoscut publicului general datorită scrierilor lui Howard Philips Lovecraft. Cuvântul „necronomicon” este titlul unei traduceri grecești din jurul anului 950 e.n., realizată de Theodoras Philetas a unui manuscris de origine arabică. O versiune Latină a traducerii grecești a fost făcută de Olaus Wormius în 1228 e.n. Titlul original și arabic al lucrării era „Kitab al Azif” care poate fi tradus drept „Cartea urletelor Jinnilor (Demonilor) din deșert.” Numele latin „necronomicon” păstrează semnificația a ceea ce ține de obiceiurile, practicile și legile celor morți. În latină „nekros” înseamnă „moarte” iar „nomos” înseamnă „obicei, practică sau lege.”

„Se presupune că scriitorul original ar fi fost un arab numit Abdul al Azrad care ar fi murit în jurul anului 738 e.n. în Damasc. A murit sfâșiat în stradă de entități nevăzute. Probabil că numele a fost tradus greșit deoarece niciun arab care se

respectă pe sine însuși nu ar fi avut un asemenea nume. Numele adevărat probabil că a fost Abd Al Azrad. În arabă, numele este mai mult un titlu semnificând „sclavul devoratorului” sau „închinător al marelui devorator” și se presupune că face aluzie la „Anticii Măreți de Odinioară.”

„Traducerea Necronomiconului de către John Dee, retipărită în această lucrare, vine din colecția Bibliotecii Universității Harvard. Cartea a făcut parte din biblioteca personală a lui Harry Elkins Widener, milionar american și fondator al bibliotecii Widener. Dl. Widener; și-a obținut textul în 1912, la scurt timp după ce a fost la bordul Titanicului. Coperta cărții este originală însă ruptă și crăpată. Textul este complet însă multe pagini sunt separate, în timp ce altele se destramă. În prezent, eforturile de restaurare sunt în desfășurare și cartea a fost conservată digital ca parte a acestui efort.”

Istoria NECRONOMICONULUI

Al Azif – în arabă, scris de către Abd al-Hazrad cca. 730 e.n. Originalul este necunoscut însă numeroase versiuni ale manuscrisului au fost adesea circulate între o varietate de scoli medievale. La începutul secolului al 12-lea, această versiune a fost declarată pierdută.”

Necronomicon – în greacă, tradus de Theodoras Phileas cca. 950 e.n. Nu există dovezi care să ateste existența unor copii anterioare a acestei versiuni. Tipărirea acestei versiuni în masă în Italia, în vara anului 1501, într-o ediție cu format în folio, a condus la o tensiune de suprimare religioasă de către biserică. Cartea a fost interzisă de către biserică și a fost trecută în Indexul Epurgatorius de către Papa Gregory al IX-lea. Din câte se știe, ultima copie cunoscută a acestei versiuni a fost arsă în Salem în 1692.”

Manuscrisul Voznich – în latină și greacă folosind manuscrisul arabic. Traducător necunoscut, cca. 1020. Un număr necunoscut al acestor manuscrise a fost probabil produs în România. Numai trei copii se cunosc să fi existat”

Necronomicon – în latină de către Olaus Wormius, cca. 1228 e.n. A circulat mai întâi sub formă de manuscris, după care a fost tipărit în Mainz, Germania, aproape de sfârșitul secolului al XV-lea, drept o scrisoare neagră în folio.”

Necronomicon – în engleză, tradus de către John Dee cca. 1586. O versiune exactă însă purgată a versiunii grecești. Tipărită doar în numere mici de către editori privați; se știe că au existat și copii ale manuscrisului. Extrasul de față provine din această ediție.”

Necronomicon – în latină cca. 1630. Un extras de calitate slabă și retipărit, al versiunii din latină. A fost publicat de către un editor necunoscut în Spania.”

Al Azif – Ye Booke Of Ye Arabe – în engleză, traducător necunoscut, cca. 1590. Un text incomplet și încurcat. Răspândit sub formă de manuscris, în total au fost scrise probabil că mai puțin de 10 manuscrise asemănătoare.”

Cultus Maleficarum – în engleză, tradus de Baronul Fredric, cca. 1597. O traducere parțială a textului din latină. Publicat în Sussex, Anglia.”

„Necronomicon” mai înseamnă și „cartea morților”. Prin intruziunea și dominația creștinismului, numele Zeilor Păgâni Originali au ajuns să fie considerate moarte. Cu alte cuvinte, puțini oameni le foloseau. Chiar și pentru aceia care nu cunosc prea multe despre ocult, este extrem de evident că acest text nu este ficțiune. În plus, au existat consecințe tragice pentru unii care au folosit această carte într-un mod greșit.

„Zei” sunt ființe reale, însă la fel ca și cu celelalte texte străvechi de ocultism, există o a doua față a acestora: cea a alegoriilor. Cei ce iau scrierile în mod literar adesea nu obțin rezultatele pe care le așteaptă sau pe care le doresc. În tot ceea ce ține de așa numita religie, există un aspect fals și unul adevărat; realitatea și falsitatea. Acest lucru poate fi observat în mod evident între Satanism și creștinism. În creștinism, totul este fals și artificial.

Adevăratul scop al Necronomiconului este să servească drept grimoar pentru deschiderea sufletului. „Cthulhu,” e un nume pentru Șarpele Kundalini „care este adormit și visează.” „Narayana,” probabil unul dintre cele mai vechi nume pentru Cthulhu apare și în hinduismul indian estic „mahâbhârata,” care este vechi de mii de ani.

Necronomiconul este o carte magică foarte puternică. Atât de multe cunoștințe au fost în mod sistematic distruse și confiscate, însă Satan și Demonii săi au păstrat aproape totul până acum. Cei neinițiați iau scrierile în mod literar. Cu cât mai apropiat îi ești lui Satan și cu cât mai mult cunoști despre simbolurile

satanice și despre Satanismul Adevărat, cu atât mai clar vei vedea lucrurile așa cum sunt cu adevărat: alegorii care descoperă cunoștințe antice și puternice.

Necronomiconul se traduce drept „cartea morților.” Cei care sunt neinițiați confundă acest lucru cu necromanția. Cei care cunosc, înțeleg faptul că această carte nu este despre necromanție, ci lucrează cu nume care nu au fost folosite de mii de ani; motiv pentru care sunt „moarte.” Aceste „nume” devin mantră puternice (cuvinte de putere) atunci când sunt vibrante în mod corect.

Multe cărți magice conțin coduri/cifruri de cuvinte. Singura cale de a le înțelege este fie prin ghidare divină oferită de Satan și Demonii săi, fie de la un discipol care deja a primit asta. Cea mai mare parte din textul Necronomiconului din 1586 se referă la deschiderea chakrelor și ridicarea Șarpelui Kundalini. „Arabul nebun” și-a ridicat Șarpele Kundalini, care la rândul său i-a deschis mintea și sufletul și l-a „înnebunit.” Cu alte cuvinte, prea multă absorbție spirituală într-un ritm prea rapid, poate reprezenta o problemă pentru unii în păstrarea sănătății lor mentale. „Arderea” sigiliilor și lucrurile asemănătoare în Necronomicon, reprezintă arderea peceților chakrelor și prin asta curățarea chakrelor pentru Kundalini. Nebunia și experiențele lui Abd al-Hazrad au fost rezultatul deschiderii chakrelor și ridicării Șarpelui Kundalini al acestuia.

Simbolurile din Necronomiconul din 1586 sunt simboluri alchimice adevărate, fără nici o deosebire de sigiliile Demonilor Goetici. Folosite în mod corect, acestea sunt pline de putere.

La fel stau lucrurile și cu Tarotul. Cei care sunt pe dinafară continuă să excaveze și să sape în jurul tumbelor din Egiptul Antic și sub Sfinx, căutând manuscrise care se presupune că ar fi fost ascunse acolo de Thoth. Aceia dintre noi care sunt apropiați lui Satan, cunosc faptul că scrierile și mesajele lui Thoth sunt cu noi acum și aici, fiind cuprinse chiar în Cărțile de Tarot. Cei ce sunt pe dinafară nu pot pricepe profunzimea simbolurilor și a semnificațiilor, deoarece acestea pot veni doar prin Satan.

Istoricii se eschivează legat de presupusa boală a lui Akhenaton, care i-au cauzat „caracteristicile șerpești.” Nimeni nu poate vedea mesajele alchimice ale hermafroditului (masculin/feminin), care simbolizează uniunea chakrelor masculine și feminine, lucru care conduce spre Magnum Opus. Cei ce sunt pe dinafară iau aceste lucruri în mod literar. De asemenea omit semnificația șarpelui în mod complet.

Strămoșii și anticii sunt și ei o alegorie. „Zeu/Zeii” = cuvântul de cod pentru chakră/e.

Toate aceste lucruri sunt avansate. Odată ce cunoști cuvintele de cod, vei fi capabil de a înțelege semnificațiile. Este un mod diferit de a citi.

Întorcându-ne la Necronomicon, copia Simon a fost modificată, la fel și simbolurile din ea. Asta nu înseamnă că cartea în sine este fictivă; ci doar că a fost schimbată și coruptă.

În încheiere, la momentul de față, aproape tot ceea ce ține de ocultism își are fundamentul în alchimia spirituală. Fiecare poveste despre zei este o alegorie. Cei care sunt avansați în cunoștințe știu asta. Cunoștințele spirituale au fost ascunse de-a lungul secolelor datorită atacurilor, cum este cazul marelui blestem a creștinismului asupra lumii, blestem care putrezește spiritualitatea până în zilele noastre.

Fără știrea majorității sataniștilor, baza și rădăcinile satanismului spiritual au fost prezervate în Orientul Îndepărtat. Multe dintre acestea au trecut mai târziu în Egipt (cum este cazul mantrei „OMM” care în mod corect este vibrată „AUM;” aceasta a evoluat în „Amon.” Mai târziu aceasta a fost furată de creștini și denaturată în „amin”). „Calea mâinii stângi”¹ și-a avut originea în Tantra; semnificația este aceea de A FACE, fiind în contrast cu „calea mâinii drepte” în care se încurajează ABSTINENȚA și PASIVITATEA.

– *Înalta Preoteasă Maxine Dietrich*

¹ Aici nu mă refer la „Flacăra Neagră” ci la satanism adevărat/religia originală a Gentililor.